

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

Palmsöndagen.

”Vägen till korset”

Sak 2:10-13

Fil 2:5-11

Joh 12:1-16

”Huset fylldes av doften”. Det Maria gjorde spred sig, det blev något som alla fick glädje av. Den doftande nardusbalsamen kunde alla njuta av.

Vad var det för nardusbalsam som hon hade? Johannes poängterar att den var dyrbara och äkta. Jag tror inte att det är en slump att han nämner ordet äkta. Äkta på grekiska heter pistis och det kommer från samma stam som ordet tro. Genom denna handling, när hon smörjer Jesus fötter så demonstrerar hon sin tro på Kristus. Och denna tro spred sig som en välbehaglig doft i rummet.

Jag tänker på vad Paulus skriver till de kristna i Korint. Han skriver om sig själv att han är en Kristus-doft som han vill sprida överallt till Guds är. Hans tro på Kristus är något som sprider sig som en doft.

Jag tror att många av oss har en erfarenheten. Att när vi har mött en person som i hängivenhet har levt enbart för Kristus, för Gud, så känns det som en helig doft som sprider sig i rummet. En Kristus-doft som kommer från en hängiven tro.

Ingen kunde ju vara mer hängiven än den här kvinnan som i sin iver tömmer hela flaskans innehåll över Jesus fötter. Nardusen symboliserar hennes tro som uppfyller huset med sin doft.

När vi utför en handling i tro så kan den ibland få större konsekvenser än vi själva förstår.

Förstod Maria vad hon gjorde? Mer än att hon slösade bort alla sina besparingar?

Förmodligen inte. Jesus ger ju hennes handling en större betydelse än hon först avsett när han säger: ”hon gjorde detta inför min begravning”. Vid Jesu hastiga gravläggning på fredagen så hanns det inte med att smörja kroppen. Det var ju detta som kvinnorna var på väg att göra när de gick till graven på påskdagens morgon. Men de hade alltså inte behövt bekymra sig, för detta var redan gjort. Det hade Maria i Betania sett till en vecka tidigare.

Maria smorde alltså Jesu fötter. I Markus och Matteus så står det att hon smorde Jesus huvud.

Kanske hon gjorde både ock. Och Johannes poängterar fötterna för att peka fram mot Jesus som själv tvättade lärjungarna fötter några dagar senare. Det skedde också vid en måltid.

Jesus böjer knä för var och en av lärjungarna och tvättar deras fötter. Det var ingen av dem som tvättade hans fötter. Men här i Betania så smörjer Maria hans fötter med dyrbara nardusolja. Här visar hon sin storhet jämfört med lärjungarna som bråkar om vem som ska anses vara störst. ”Den som vill vara stor bland er ska vara de andras tjänare” sa Jesus.

Men hennes smörjning av Jesus syftar också på något annat. Vilka var det som brukade smörjas i gamla testamentet? Ja, det var bland annat kungarna, de smordes med olja när de invigdes i sitt ämbete.

Dagen efter denna händelse så rider Jesus in i Jerusalem. Han rider på en åsna medan folket hälsar honom med palmkvistar. Och de ropade: ”Hosianna, välsignad vare han som kommer i Herrens namn”. De tog emot honom som en kung, som Messias.

Messias betyder ju den smorde och det var alltså Maria som smorde honom till Messias. Det är här och nu som han blir Messias, Kristus. Anade hon detta? Förmodligen inte. Men det är som Messias som han rider in i Jerusalem för att lida och dö.

Folket möter honom med Hosianna-rop. De förstod signalerna som Jesus sände ut när han kom ridande på en åsna. De förstod vilken profetia som han syftade på. ”Här kommer vår kung, äntligen.”

Men återigen så var innebörden i denna handling betydligt djupare än vad folk förstod. Jesus skulle var en kung som förkunnar fred för folket, som förintar vapen. Men med ett välde som ska nå från hav till hav, från floden till världens ände. I sin iver förstod de inte detta då. För dem var det alldeles tillräckligt om Jesus nöjde sig med att vara kung i Israel. Men Jesus hade långt större och djupare ambitioner.

Hosianna betyder ”Herre, fräls” rädda oss, befria oss. Det är ett rop på hjälp. Och Jesus hörde deras rop. Inom en vecka senare skulle de bli bönhörda. På långfredagen skulle de bli befriade från deras synder, visserligen inte från romarna som de kanske hade tänkt sig, men de hade ju ändå större behov av att bli frälsta från deras synder.

Hosianna-ropen skulle då bytas ut mot ”korsfäst”- rop. Så snabbt kan människor ändra sig. Så lite glädje hade Jesus av folkets iver. När vinden bytte riktning så vände de kappan efter. När Jesus inte ville bli den kung som de ville ha, så ville de inte ha honom alls.

Låt oss inte vara för snabba med att döma ut folket, vi kan förstå deras besvikelse. När någonting som man hoppats på ett helt liv, nästan blir av men så snubblar man på mållinjen. När någon som man trott på inte motsvarar ens förväntningar.

Jesus motsvarar ju inte alltid våra förväntningar, eller kanske man istället ska säga att han motsvarar mer än våra förväntningar. Folket fick se sina förhoppningar gå upp i rök, men ändå är problemet inte att de hade för stora förhoppningar utan tvärtom, för små. De hoppades att Jesus skulle vara Israels kung och förstod inte att hans välde skulle nå till världens ände och inte bara en mindre jordplätt i mellanöstern. Det som folket trodde var det definitiva nederlaget var istället världshistoriens största seger. Segern över djävulen och döden.

Är det på samma sätt med oss. Att vi snarare tror för lite på Jesus än för mycket. Förstår vi vad vi behöver, känner vi våra djupaste behov?

Vanligtvis inte. Vi blir så lätt upptagna med det yttre att vi inte märker våra inre behov. Och när vi då ber om hjälp på ett plan och Gud svarar på ett annat, djupare och mer grundläggande, då blir vi lätt besvikna och vänder Gud ryggen. Vi behöver be om öppnade ögon för att se det som vi verkligen lider brist på. För problemet är ju inte att vi hoppas för mycket utan för litet. Inte att vi förväntar oss för mycket utan för litet.

Jesus rider in i Jerusalem med ambitionen att frälsa alla människor och bli kung över hela världen. Så låt oss göra som folket, gå honom till mötes och ta emot honom, ge honom vår hyllning och låta honom bli kung även i våra liv. Då kan saker och ting bli av större än vad vi förstår. Jesus vill mer och är större än vad vi tror. Och våra handlingar kan betyda mer än vad vi anar. Om Kristus är kung i våra hjärtan, så kan vi bli en Kristus-doft som sprider sig till Guds ära.

